

LBRIS

We know
books

Ioana Brușten

TREZIREA BUFNIȚEI

2024

București

CUPRINS

CAPITOLUL 1	6
CAPITOLUL 2	20
CAPITOLUL 3	32
CAPITOLUL 4	40
CAPITOLUL 5	46
CAPITOLUL 6	58
CAPITOLUL 7	72
CAPITOLUL 8	84
CAPITOLUL 9	94
CAPITOLUL 10	106
CAPITOLUL 11	114
CAPITOLUL 12	124
CAPITOLUL 13	140
CAPITOLUL 14	152
CAPITOLUL 15	162
CAPITOLUL 16	174
CAPITOLUL 17	180
CAPITOLUL 18	194

CAPITOLUL 1

Mi s-a spus întotdeauna că sunt o femeie frumoasă. Povestea asta este cea mai subiectivă dintre toate, dar hai să acceptăm că există niște norme universale de apreciere. Totuși, nu mi-am injectat buzele și pomeții cu acid hialuronic, nu mi-am tatuat sprâncenele, nu port gene false și nu mi-am operat nasul. Plictisitoare, știu, ar zice stilștii momentului, dar eu prefer variantele naturale. Chiar cu câte un rid-două, acolo, pentru că-mi place să râd, mă încrunt când mă enervez și cred în sinceritatea declarațiilor de tipul: "Arată bine pentru vârsta ei!". Asta este, nu am o problemă cu vârsta mea, suntem într-o relație de agreabilă acceptare. Nu înseamnă că am o vârstă venerabilă, dar nici nu mai sunt adolescentă. Îmi plac anii mei de acum, care sunt esența tuturor celor care au trecut.

Dacă sunt norocoasă? Asta este o altă problemă de perspectivă. Perspectiva din care privești lucrurile. Aș zice: *Da!* necondiționat, pentru că sunt sănătoasă, pentru că familia mea este senzațională, îmi place ceea ce muncesc, ceea ce face să nu fie o povară mersul la serviciu, în fiecare zi, am o relație stabilă, prieteni, un apartament confortabil, pot să călătoresc în vacanțe... Sau poate nu, nu sunt atât de norocoasă cum par la prima vedere. Pentru că neprevăzutul mă lovește și pe mine ca pe oricine altcineva, indiferent de notorietate, de cum arăți, de cât de băftos te consideri.

Neprevăzutul... sarea și piperul existenței, cică. Cu condiția să nu fie mai mult piper și ăla suflat în ochi, de la mică distanță. Cam așa cum am simțit eu într-o zi care nu părea să fie cu nimic diferită de celelalte. Aș putea povesti cam așa, la o întâlnire GA, Ghinionistii Anonimi: *Mă cheamă Irina și nu credeam că vreodată voi simți efectiv, direct, că se prăbușește lumea cu mine.* Catastrofă iminentă, nu figură de stil.

Dar s-a întâmplat exact așa. Și direcția pe care s-au înscris toate evenimentele ulterioare s-a comportat precum un pumn de pilitură de fier, la inversarea polilor magnetici.

Sunt zilele acelea în care trăiești un sentiment de greață atotstăpânitoare. Ai, n-ai probleme cu vezica biliară, simți cum îți cresc pietrele acolo, încet, dar sigur, ca trovanții din Oltenia. Nici de ăia nu știe decât prea puțină lume și sunt printre atracțiile turistice naționale. Pe cale de consecință, nu te aștepta să fie remarcate pietricelele tale, în faza de gestație. Or fi ele acolo, pe dinăuntru, dar, cumva, efectele se manifestă liber asupra lumii de-afară. Lumea mare din jur, care te-nconjoară inexorabil. Seamănă cuvântul ăsta cu inoxidabil, ceea ce ar fi o greșeală perfectă. Nimic nu e inoxidabil aici, pe Pământ; toate se lasă mâncate de rugină, de molii, de mizerie, de nesimțire, de ură. Nimic nu rezistă, nu se conservă, nu se construiește în timp, trecând ștafeta de la un creier la altul, de la o palmă la alta. Palmele răsună cu un plic! zgomotos și indecent doar pe fundul curvelor în exercițiul funcțiunii. Nesimțire? Nuu. Jeg uman, stratificat, puturos, scursură. Așa e mult mai aproape de adevăr.

Irinei i se rostogoleau în minte tot felul de cuvinte, de imagini, simultan și mergea absorbită de dialogurile ce se desfășurau pe ecranul din spatele ochilor albaștri. Habar n-avea unde calcă, doar reflexele și instinctul de conservare o făceau să se oprească

la marginea trotuarului, la culoarea roșie a semafoarelor, în fața mașinilor. Din afară nu ți-ai fi dat seama că ziua ei fusese spartă în bucăți și toate cioburile reflectau acum haotic cuvinte și-ntâmplari, uimiri și revolte, într-o împletitură ca de liane.

Dacă ai fi oprit-o s-o întrebi: Încotro? n-ar fi avut nici cea mai mică idee despre ce vorbești. Nici nu realiza exact pe unde este. Plecase brusc din biroul ei pentru că simțise că se sufocă. Că trebuie, fizic și imediat, să iasă din spațiul acela care îi apăsa pieptul și o împiedica să respire.

Și cum să i se pară altfel, când brusc, fără nici un avertisment, fusese anunțată că va fi dată afară de la serviciu și acționată în judecată, ca bonus? Cu un pas înainte de finalul proiectului la care lucrase de 14 luni încoace. Luni încărcate și obositoare, dar se încăpățănase s-o scoată la capăt și să demonstreze că există soluții pentru orice. Și că se poate. Și că cercetarea nu trebuie să continue să fie Cenușăreasa desculță a tuturor, că poate aduce contracte... bani... notorietate. Și că ea poate să facă asta!

O tâmpită idealistă. Incapabilă să înțeleagă lumea reală și manevranții săi. Am crescut cu poveștile de genul: cine muncește, are! Cine e corect, e respectat, cine se implică, se dedică, va fi răsplătit! Și sunt gata să plătesc pentru această naivitate.

Rânjetul Maricicăi, directorul de resurse umane, pluti o clipă în mintea ei – exact ca-n filmele fantasy, un rânjet desprins de trup, chiar și de figură, umplând spațiul și îmbogățind producția de pietricele înțepătoare din fierea ei.

Și auzi, încă o dată, cuvintele Marelui ALB, CEO-ul companiei: "Eu nu mă joc cu lucrurile astea! Asemenea reclamații nu pot fi trecute cu vederea! Să-și facă treaba instituțiile abilitate și asta e! Bine, măi, Irina, nu mă așteptam! Să te pretezi tocmai tu... TOCMAI TU!"

Păi dacă este vorba TOCMAI despre mine, idiotule, de ce crezi fără

să cercetezi? Nu e vreun comandament biblic la mijloc, e doar lene congenitală sau prostie în formă avansată sau... Și ce mai contează SAU ce? Este, și atât. Și ce să vezi, TOCMAI MIE mi se întâmplă să cad într-o capcană de toată frumusețea, atent împletită pentru fraieri aidoma mie, care-și închipuie că lumea e un loc normal. Ei bine, dacă a fost vreodată un loc normal, nu mai este demult.

Irina văzu o cafenea la marginea Herăstrăului – Doamne, când și cum am ajuns aici? – comandă un latte mare, rece și se prăbuși pe un scaun de răchită, la umbră.

Trecuseră câteva ore bune de la șocul inițial și-acum roțițele minții ei organizate și pragmatice cereau să se învârtească într-un anume sens. Să analizeze, să caute. Să încerce să înțeleagă.

Și ce dacă ei cred toate idioțeniile astea? Că eu aș fi putut vinde informațiile, că am mers la concurență cu căciula în băț, să caut... să caut ce? Mai mulți bani, probabil. Totul se judecă în raport cu sumele care îți intră sau, și mai bine, ți-ar putea intra în cont. Aceasta posibilitate parșivă și ademenitoare a condițional-optativului... un sâsâsit de șarpe biblic, de-a dreptul.

Îi veni să țipe de frustrare, pentru că, exact ca-n bancul cu ardeleanul și girafa, nu putea concepe, nu putea accepta că se poate afla în miezul unei situații incredibile. De un an și jumătate nu-și scotea nasul din cărțile, caietele și laptopul ei, nu ieșea din laborator, o luase de nu știu câte ori de la capăt ca să verifice fiecare posibil traseu în procesul de producție, verificase și răsverificase, trăise schematizat aproape: casă-birou-laborator... și acum i se imputa o fraudă inimaginabilă, în care, vezi Doamne, își sabotase propriul proiect! *Oamenii ăștia sunt nebuni! N-au nici cea mai mică idee despre ce vorbesc! Cum este posibil?*

Realizând că rostește vorbele cu voce suficient de tare încât să fie auzită și de alții, Irina se opri. *Sunt fix ca bunica, la televizor. Când îi înjură pe ăia care promit că îi măresc pensia și-o să-i fie excepțional de bine. Și le spune ea ce crede și ce-i vine la gură*

Înghiți latte-ul și se ridică hotărâtă de pe scaun. *O să vă arăt eu ce ticăloși sunteți. Nu trăim în junglă, totuși. Vă arăt eu cine are dreptate...*

Influxul acela de energie, care-o ridicase de pe scaun și-o făcuse să se simtă, preț de o clipă, ca un cavaler plecând în cruciadă, o susținu, amabil, pe tot drumul până acasă. Plecase de la fimă năucită de evenimente, fără mașină, stațiile de autobuz erau arhipline, căldura apăsătoare... Deschide aplicația de Uber și tastă, căutând o mașină. Trei minute, șofer Dănuț, un Volkswagen gri metalizat. Bine. Simțea că nu o mai țin picioarele.

Mașina veni, într-adevăr, în patru minute, dar parcă pe partea cealaltă a bulevardului. Irina îi făcu semne desperate, având în minte toate poveștile de pe Facebook cu șoferi care intenționat te lasă în drum, pentru că, zic ei, nu erai la locul de întâlnire, după ce ți-au luat și banii din cont. Dar nu era cazul acum. *Eu sunt de vină, am senzația că toți sunt niște nenorociți, din cauza a ceea ce am pățit la serviciu. Hai să nu dramatizezi, ce-ar fi?!, se dăscăli ea în gând.*

Optimismul asupra comportamentului rasei umane ținut până ajunse acasă la părinți și dădu cu ochii de mama ei; avea o figură care îi era binecunoscută Irinei și care nu prevestea nimic bun. De fapt, dincolo de figură, Irina era capabilă să detecteze starea de spirit a doamnei Ionescu, mama ei, după prima silabă pe care aceasta o rostea. Tonul, inflexiunea, energia sau lipsa ei... toate îi spuneau fără greș în ce fel de dispoziție era. Iar acum, după figură și salut, dispoziția era una dintre cele mai proaste.

- Ce s-a-ntâmplat, mamă? întrebă Irina cu un nod în gât.
- Nimic, ce să se-ntâmple! reteză aerul răspunsul doamnei Ionescu, mai tăios decât de obicei; aceasta fiind o modalitate de reacție, inconștientă, în momentul în care mama Irinei avea probleme.

- Nimic, dar vine furtuna peste noi! Adică, taifunul, mai exact! Deci, ce s-a întâmplat? se încăpățână fata.

- Ei, lasă, că ai tu destule pe cap. Tot felul de prostii, ce să se-ntâmple! îi răspunse mama ei, făcându-și de lucru prin bucătărie, fără s-o privească.

Irina își scotoci memoria, încercând să delimiteze zona de unde puteau proveni fulgerele. Vag, își aminti că mama ei avusese programare la medicul de familie astăzi. I se făcu brusc cald. Dacă...

- Ce ți-a spus medicul? o întrebă ea direct, cu spaima zbatându-i-se în stomac.

- Păi tocmai asta este! Că nu mi-a spus nimic! Am stat în sala de așteptare la cabinet trei ore! Trei ore întregi! Pentru că iar nu mergea nenorocirea aia de program, sau de aplicație, sau de ce mă-sa pe gheață este... cu Casa de Asigurări.... și nu avea cum să îmi facă rețeta de care aveam nevoie!

- Ba da, mamă, putea, se lucrează offline și, după ce sistemul își revine, medicul poate...

- Asta e teoria. În practică, am stat azi patru ore pe drumuri degeaba și nu am nici măcar rețeta. Nu mai vorbim despre medicamentul de care am nevoie! Mai mult, nu este nici o garanție că mâine nu se va întâmpla la fel! Și de parcă n-ar fi fost de-ajuns...

- Da? își ridică Irina privirea din modelul feței de masă.

- ...nimic... m-am săturat de lucruri care nu funcționează...

- Bun, asta știu, toți ne-am săturat, dar ce mai e? Sigur s-a mai întâmplat ceva! Nu vorbești tu degeaba...

- Am avut un schimb de cuvinte cu un prost.... m-a indispus, răspunse iritată doamna Ionescu.

— Te-a jignit? Te-a înjurat? Unde erai? Nu a reacționat nimeni? Incredibil! De la ce a pornit? se repezi Irina.

Doamna Ionescu, micuță, cu figură de copil, cu zâmbet frumos care-o întinerea instantaneu, pufni supărată:

- Nu, dragă, har Domnului n-a intervenit nimeni. Că îmi venea să intru în pământ de rușine!
- Dar ce ți-a zis, pentru numele lui Dumnezeu?
- M-a întrebat în plin autobuz dacă nu mă mărit cu el! Auzi, derbedeul! Și îmi înșira ce casă are, ce acareturi... și că avem tren până în comuna lui, acum, la ora două jumate, merg cu el la gară?

Irina începu să râdă din tot sufletul, imaginându-și scena și stupoarea mamei sale, chiar dacă nu era prima dată când i se făceau din senin propuneri de-astea. Avea ceva în figura cuminte care atrăgea tot felul de indivizi care, direct și fără echivoc, veneau cu ideea a tot felul de parteneriate: prietenii, relații, mariaje. Și păreau dispuși s-o ia pe loc cu ei acasă. Doar că doamna Ionescu, cuminte așa cum părea, știa să-i țină departe și să-i taxeze verbal la modul usturător. Irina râse ușurată până când, brusc, râsul se transformă în lacrimi și tuși energic ca să mascheze suspinele. *Asta mi-ar mai lipsi, să între mama la idei, că mi se întâmplă ceva! Îmi ajunge ceea ce este deja...*

O lăsă pe mama ei mai liniștită, dar măcinându-și revolta la telefon cu una din prietenele ei bune, și plecă spre casă.

Spre casă, adică spre studioul ei din ansamblul rezidențial nou, construit pe mare parte din parcul în care copilărise, de la marginea sau fosta margine a cartierului. Parcul unde se duceau cu săniile iarna, la derdeluș, iar vara, cu bicicletele sau păturile, să facă corturi; parcul, unde se consumau primele plimbări și săruturi pe la 14-15 ani, pe vremea ei, acum, nu știa cum se mai întâmplă lucrurile. Dacă stătea să se gândească bine, acest "acum" era chiar

o noțiune importantă, pentru că din prezentul vieții sale făceau parte prea puține... dincolo de firmă, contractele și dead-line-urile ei, colegii și consiliul de administrație. Acum, pe unde mai erau prietenii din adolescență și prima tinerețe? Prietenii aceia despre care ești convins că sunt pe viață; unde se ieșea vineri seara, sâmbată? Care-o fi locul cu cea mai bună cafea din oraș? *Ei, asta știu – doar fără cafea nu funcționăm, e precum combustibilul la pompă, știi unde să-l găsești!*

Mergea fără să se grăbească, totuși, fără să tragă de timp; dar o încerca o senzație curioasă, că drumul durează mai mult ca de obicei, că... e altfel.

Dintr-o dată, Irinei i se păru că se află într-un loc străin. Că nu mai este cartierul ei. Că toate acele legături invizibile, care se țin în timp, toate imaginile, care se fixează pe retină, toate mirosurile familiare, senzația de apartenență, de siguranță, de acasă... s-au dus. Un spațiu străin, chiar ostil, cu blocuri, mașini, străzi, parcuri, copaci, oameni. Gălăgie și praf. Hârtii aruncate pe ici și colo. Și mai presus de toate, senzația că ea nu face parte din acel loc. Că e străină, singură și expusă. Expusă cui? Sau la ce? N-ar fi putut să explice, dar un mare gol iscat din interior, amenința s-o înghită. Și-i colorase tot peisajul în cenușiu.

Scoase telefonul oarecum reflex și tot așa, intră pe Facebook. Ca niciodată, nimic nu i se păru interesant, amuzant sau demn de a-i reține atenția o clipă. Ceva greu, apăsător, coborâse asupra ei și-o schimba cu fiecare secundă.

Să vezi că fac un atac de panică. Sau de anxietate. Ce naiba, am luat-o la vale de-a binelea. Am senzația că n-o să fiu în stare să mă țin pe picioare. Cum ajung acasă? Ce mă fac... știu, respir. Exercițiile de respirație!

Bune și training-urile cu exercițiile lor de relaxare, gândi Irina, numărând inspirații și expirații. Bune, naiba să-i ia pe toți escrocii! Gata, termină, dacă vrei să te calmezi. *Unu, doi, trei patru, cinci,*

În timp ce Irina începea să respire normal, să simtă cum se ridică ușor-ușor greutatea aceea de pe pieptul ei, telefonul bâzâi vesel, semnaland un mesaj. Îl pescui din buzunar cu două degete și citi, fără să priceapă imediat: "Anulat city break!".

Anulat, de cine? Și de ce? Îi trebuia câteva secunde ca informațiile să se așeze la locul lor. Iar când se întâmplă asta, genunchii Irinei resimțiră încă o dată unda de șoc a unei vești sosită pe neașteptate. Și ne-așteptată, totodată.

Plănuia cu Andreea de trei luni această evadare de weekend; se ocupaseră ele de toate detaliile, rezervări, inclusiv plăți, ca să fie un city break surpriză pentru partenerii lor. Le spusese abia în urmă cu o săptămână, Barcelona, trei zile, cinci stele și tot tacâmul; bucurie, planuri, efervescență. Ce anume strica tot, acum?

- O grevă a companiei low cost, care trebuia să ne ducă acolo, se lamentă Andreea la telefon. Ghinion și vineri 13, la naiba, pisici negre...
- Lasă pisicile negre, ele n-au nici o legătură, replică buimăcită Irina. *Oare chiar toate se prăbușesc astăzi în jurul meu? Ce zi e asta?*
- Îmi făcusem și bagajul, îți dai seama? Nu-mi vine să cred! O să ne dea banii înapoi, mă doare-n cot! Eu aveam nevoie de excursia asta!

Parcă numai tu? Îi răspunse Irina în sinea ei. Mai ales acum, când... Brus, atmosfera de dimineață, de la birou, îi reveni în minte cu toate detaliile și știu clar că este obligatoriu să plece cât mai departe. Și cât mai repede. Să rupă lanțul acestor ghinioane, sau coincidențe nefericite. Foarte hazliu! Cum, când nici companiile aeriene nu sunt de partea ei?

Și pe jos, nu contează. Ca-n povești, peste șapte mări și șapte țări! Ce bine-ar fi, cu calul fermecat al lui Făt-Frumos. Cu covorul fermecat zburător. Cu dovreacul? Bine, dacă nu, intru în dulap. Trec prin zid și ajung în altă lume. Așa e mai bine? Încerca să facă haz de necaz, în sinea ei. Dacă la asta nu ne pricepem, la a râde de lucrurile care ne lovesc, nu ne mai pricepem la nimic.

Deci, ar fi mai bine să plece, ar fi mai bine să fie în altă parte? Acum și aici, categoric bine nu era. Așadar, orice încercare de schimbare merita riscul.

Lui Andrew îi plăcea noua colegă, angajată deocamdată pentru o lună, de probă. Era isteată și rapidă, își rezolva sarcinile fără să fie superficială și comunica bine cu restul angajaților. Visul oricărui asistent-manager, care se ocupă de coordonarea echipei. Oamenii lui, care asigurau întreținerea marelui hotel Catriona din centru, veneau din mai toate colțurile lumii. Indieni, polonezi, unguri, români, pakistanezi, turci, vreo doi bulgari, ucrainieni... Fata asta, cea nouă, era și ea româncă. Ana. O să ne înțelegem, își spuse în sinea lui supraveghetorul Andrew Mckenzie. *Dacă își vede de treabă și nu crează conflicte, o să fie bine.* Avea dreptate supraveghetorul, esențialul era să nu creezi conflicte și să nu fii reclamat – atunci, toate lucrurile puteau să meargă ca pe roate. Iar hotelul era, în intimitatea funcțiilor lui, un Babel modern, în care se amestecau atâtea seminții, încât nici nu le mai știai numărul.

- Ana, când ai sosit în Edinburgh?
- Sunt aici de-abia de trei luni și ceva.
- Ai de gând să rămâi pe termen lung? De tot?
- Nu știu încă sigur, dar aș vrea să rămân o perioadă mai lungă. Dacă mă împrietenesc cu orașul, cu atmosfera... zâmbi Ana.
- Unde locuiești?